

18 Mei is onvoldoende waargenomen; in het duin * wordt 1 Gele Kwikstaart gehoord (o.i. trekker) en ook wordt er 1 Buizerd of Ruigpootbuizerd gezien.

De 19de Mei sluit onze betrekkelijk geregelde waarnemingen met schitterend, warm weer en zwakken Oostenwind. — Over zee passeeren een aantal Sterns, w.o. meerdere Grootte en 3 Zwarte Sterns; ook is er trek van Zwarte Zeeëenden. 1) Aan den binnenduinrand wordt een late Zwartgrauwe Vliegenvanger gezien en er zingen weer minstens 3 Kleine Karekieten en 2 Nachtegalen. In de Nachtzwaluw-del wordt een Velduil opgestooten (waarneming J. Vroegop). De leiding * wordt nog door een klein aantal Oeverloopers verlevendigd en aan zee zijn nog ± 30 Scholeksters aanwezig, verder 5 Drieteenstrandloopers in zomerkleed en een groot aantal Sterns (*St. cantiaea* en *St. hirundo* of *macrura*).

1) Het is jammer dat we betreffende deze waarneming geen uitvoerige notities hebben.

AAN ALLE JONGE NATUURLIEFHEBBERS!

EN nieuw jaar gaat in. Terwijl de jonge vereenigingen voor korten weinig of niets van elkanders bestaan afwisten, is dat nu geheel anders. Een nieuw tijdperk treedt in, en ook een zeer belangrijk tijdperk. Door onderlinge samenwerking en gedachtenwisseling komen we nu tot een heerlijk arbeidsveld, de studie van onze schoone natuur en maken we ons gemeenschappelijk op tot het doel: Jong Nederland te leeren liefhebben de natuur, de heilzaamste bron voor levensgenot. Het is toch zoo vreeselijk jammer, dat er zoovele van onze meisjes en jongens totaal onwetend zijn, op het gebied van natuursport. Ze weten zoo weinig van wat er buiten leeft en bloeit, ze kennen noch onze planten, noch onze vogels, enz. ze kennen alléén pinksterbloem, paardebloem, kraaien, duiven, enz. Is dat niet bedroevend? Maar ze worden er niet voldoende op gewezen, al te gauw zeggen ze: »och, wat hebben we er mee noodig«. En dit moet anders worden. Het zoo genotvolle speuren naar onze vogels, het ontdekken en bespieden van al die geheimen, het moet ook hun toebehooren. Ze begrijpen het niet, vinden 't soms flauw »plantjeszoeken« en meer dergelijke. Maar er is en komt verandering.

Op meerdere plaatsen in ons land komen nu jeugdvereenigingen voor, b. v. Den Haag met haar groot aantal leden, Haarlem, Amsterdam, Hilversum, Utrecht, Groningen en nog enkele. Dit is een zeer verblijdende omstandigheid. Maar het is nog lang niet volkomen, er zijn zoovele plaatsen meer in ons land, waar jonge natuurliefhebbers wonen. Komt allen voor den dag laat eens iets hooren, opdat we allen elkaar leeren kennen en dan beter in staat zijn ons doel na te streven. Door het zoo welwillende aanbod van de Redactie van »D. L. N.« zullen we daartoe in staat zijn. De Redactie wil onzen Jeugdbond gaarne steunen en we hebben dan ook maandelijks de beschikking gekregen over eenige pag.'s van »D. L. N.« om met elkaar in overleg te treden en samen te werken. De Jeugdbond zal dan eerst officieus blijven. Van meerdere zijden werd ons er op gewezen, dat dit beter is, als dadelijk maar een officiële bond te hebben. Want, waar is toch, dat het strenge vereenigingsleven tot niets leidt. Eerst als de Bond mocht blijken krachtig en sterk te zijn om geheel zelfstandig te kunnen staan, dan zouden we daartoe kunnen overgaan. Kalm voortwerken, dat komt men 't beste tot het doel. We hebben dus niets noodig met al dien rompslomp van financiële moeilijkheden, enz.; iedere vereeniging kan blijven, al nadat die vereeniging wil en 't beste lijkt.

We zullen dus altijd voeling met elkaar houden, we leeren elkaar kennen en dat is zoo'n reusachtig voordeel, als we later allemaal leden van de »grootte« vereeniging geworden zijn. Echter is het altijd lastig, dat we niet alles met elkaar kunnen bespreken. Daarom zou het heel goed zijn om in de vacantes ergens op een centraal punt met veel natuurschoon bij elkaar te komen. We zouden dan als leiding kunnen kiezen een congres-bestuur, waarin dan

een zekere mate van stabiliteit zou komen voor de gemeenschappelijke belangen van onze vereenigingen, zooals wedstrijd, prijsvraag en meer andere, waarmee we kunnen beginnen, als de tijd daar is. We moeten leven en belangstelling in de bond brengen, het moet geen »dooië boel« worden. Want vaak is het toch zoo, als een keer een of andere vereeniging of bond gevormd is, dan is er in begin wat belangstelling voor, maar allengs begint dat te ver-slappen. Laten we daarvoor zorgen, dat het zoover niet zal komen. We zullen vereend opkomen voor natuurbescherming in het algemeen, en vooral zorgen om onze medejongeren de natuur te leeren ingaan.

We moeten alle onze flora en fauna van onze omgevingen leeren kennen en er is in ons kleine landje eigenlijk nog maar zoo weinig bekend van de nat. hist. gesteldheid, dat er heel wat goed en heerlijk werk voor de jongeren te verrichten is.

Laten de vereenigingen nu van zich doen hooren, laten ze alle hun meening over 't een of 't ander zeggen, eerst dan komen we tot het gewenschte doel. Komt eens met een of ander frisch plan voor dag, wat ons alle kan bezighouden op een aangename en onderhoudende manier. Er is nog zooveel op dit gebied te doen; overal moet het natuurleven eerst meer aangewakkerd worden. Wat zijn we b.v. in dit opzicht met Duitschland ten achter, van Amerika zal ik heelemáál maar niet spreken. Nederland komt altijd zoo'n beetje achteraan in zulke dingen. Laten we dus beginnen met Jong Nederland de oogen te leeren opengaan.

Daar hebben we b.v. onze Padvinders, die altijd kampeeren, en er zijn toch maar weinigen die op het natuurleven in hun kampeerterein letten. Zoo iets moet toch anders zijn, het staat immers in hun Reglement. En er zijn zoovele andere Jeugdvereenigingen meer, de Gymnasiasten- en de H. B. S.-ersbond, om er maar twee te noemen. O, zoo weinig getuigt hun clubleven nog van het besef, dat de natuursport het heerlijkste genot is, wat er bestaat. Zeer zeker, ze doen heel veel aan sport en aan opgewekt clubleven, maar onbekend is toch het ideaal van de Engelsche sportslui, n.l. te zijn: »naturalist and sportsmen«.

Komt dus met iets nieuws, schrijf eens, hoe het met je vereeniging staat, over je wijze van werken, en over nog zooveel dingen meer.

Dat onze bond krachtig en sterk moge worden!

Groningen.

Haarlem.

F. KOSTER.

A. F. DE SAVORNIN LOHMAN.

ALS HET WINTER IS....

HET is Zondagmorgen. Scherp waaide de Z. O. wind over de vlakte van de Peizermade, ten Z. W. van Groningen gelegen, wild heen en weer zwiepend de enkele boomen en struiken die er voorkomen. Triestig zag het dezen morgen, overal water, nóg verder dan het oog reikte. Alleen de Peizerweg teekende zich door zijn boomenrij scherp af tegen het zoo schijnbaar doodsche landschap. . .

Grijs was de lucht, de wolken joegen in snelle vaart Westvaarts, wolken, die je deden denken: „er komt sneeuw.“ En de wind, als een echte vorstwind, streek over de watervlakte en deed ze bedekken met een laagje ijs, nu nog te zwak om een mensch te dragen. Alléén enkele plekken bleven open en daar klotsten de golven tegen den gerafelden rand van het ijs. Telkens spatte het water er over heen, de druppels bevroren dadelijk weer; zoodat de grenslijnen zich grillig aan ons voordeden. Elders was de watervlakte, nog zóó groot, dat de golven schuimkoppen deden ontstaan tegen het ijs, ons herinnerend aan de golven, die met opkomenden vloed stuk breken tegen de kwelders van het Groninger Wad en als toonbeeld van hun kracht witte, bruisende schuimkoppen tegen de grijze kleimassa achterlaten.

De Peizermade was wéér voor de zooveelste maal overstroomd en altijd, geregeld door, zien